

DE FEM VEJE

En digtfortælling af
P. M. von Bülow

DE FEM VEJE er en digtfortælling over kærlighedens femfoldige pilgrimsvej, som den er beskrevet i bogen *Pilgrimmens vej*. Værkets fem dele bygger på fem velkendte bibeltemaer, der danner udgangspunkt for en fortælling om menneskets stræben efter det fuldkomne – Kristus som menneske og mennesket som Kristus, her symboliseret ved kærlighedsbarnet, der bor i pilgrimmens hjerte. Digtene følger pilgrimmens lange vandring fra mørket til lyset, og her fungerer de fem centrale begivenheder i Det Nye Testaments evangelieberetninger som pejlemærker for vandringen i Kristi fodspor. Vandringen ad kærlighedens pilgrimsvej fører til sidst tilbage til det sande hjem, som pilgrimmen forlod engang for længe siden.

FØDSLEN i Betlehem er temaet for fortællingens første del, der har stjernen som symbol og ledemotiv. Lyset og sangen fra stjernen viser den store pilgrimsflok vej gennem natten, og med morgendæmringens komme fødes kærlighedens barn i hver enkelt pilgrims hjerte.

DÅBEN i Jordanfloden, symboliseret ved helligåndsdue, er temaet for fortællingens anden del. Dåben er en renselse og en overgivelse til kærligheden. Med sit "ja" giver pilgrimmen kærlighedsbarnet permanent ophold i sit hjerte og træder for alvor ud på kærlighedens vej, hvor store og uventede ting kan ske. Hvem er den vandrer, pilgrimmen møder på vejen?

FORKLARELSEN på bjerget er temaet for fortællingens tredje del. Efter dåben med vand står pilgrimmen nu over for sin ild dåb, sine fyrre dage i ørkenen. Solens stråler lutrer pilgrimmens hjerte, som antager solens gyldne farve, og pilgrimmen oplever at blive ét med kærlighedsbarnet. Renset og lutret fra sjælen og ud står pilgrimmen som forvandlet og kan fortsætte sin vandring med en ny klarhed i krop og sind.

DØDEN på korset er temaet for fortællingens fjerde del. Med sit nye klarsyn fornemmer pilgrimmen, at vejen til det sande, evige liv går gennem døden. Pilgrimmen beder om at få indsigt i døden, og hvad der venter på den anden side. Svaret overbeviser pilgrimmen om, at der ikke er grund til frygt.

OPSTANDELSEN er temaet for fortællingens femte og sidste del. Befriet for sine tunge jordiske gevandter begiver pilgrimmen sig ud på den afsluttende del af sin vandring, som er en opstigning til pilgrimsbjergets top, hvor pilgrimmen finder livets og kærlighedens kilde. Pilgrimmen fylder sin vandkrukke ved kilden og vandrer ned ad bjerget igen for at gå sine brødre og søstre på vejen i møde.

Står jeg under stjerners skær

Står jeg under stjerners skær
i natten, tyst og stille,
synes himlens stjernehær
at synge og at spille.

Fra det mørke himmelhvælv
jeg hører toners falden,
mens en tone i mig selv
besvarer deres kalden.

Lukker jeg mit øje til
og lader tvivlen vige,
danner deres tonespil
en stjernehimmelstige.

I min tanke, lidt ad lidt,
jeg mig i sangen hæver,
til i nattens dyb jeg midt
i himmelrummet svæver.

Mellem stjerner danser jeg
ad tonernes guirlander,
pilgrim i galaktisk leg
langs Mælkevejens kanter.

Ved den sidste stjerneport
min drømmerejse ender.
Leder sangen læng're bort?
Det svar kun natten kender!

Poul Michael von Bülow 2022

Stjerne i det høje

Stjerne i det høje,
lad dit himmeløje
fra sin stråletinde
ned i støvet skinne.

I mit hjertes indre
lad en stjerne tindre,
lyse op og funkler,
lyse op det dunkle.

Og ved stjerners møde
lad en jomfru føde
kærlighed af smerte
i et genfødt hjerte.

Poul Michael von Bülow 2022

Jeg ser det store pilgrimstog

Jeg ser det store pilgrimstog
hen over jorden bølge,
en skare under mørkets åg
i broget flok og følge,
og lyden af dens tunge gang
er håbløshedens stemmer,
en tusindtonet mumlesang
fra mørkets dystre gemmer.

*Vi vandrer i den dunkle nat
og famler halvt i blinde,
vi be'r til nattehimlen, at
vi morgenlys må finde!*

Med ét den store pilgrimsflok
forstummer i sin mumlen,
et omrids af en klippeblok,
et uvejrs dybe rumlen –
de mødes i et lynnedslag,
der flækker klippeblokken
og i et glimt gør nat til dag
og vækker pilgrimsflokken!

Den hele skare standser brat
og lytter ganske stille –
da høres i den mørke nat
en himmelharpe spille,
dens lyse toner tænder håb,
jeg hører nogle græde,
mens andre gennem høje råk
får luft for deres glæde!

*O, lad den lyse himmelklang,
vi hører i det fjerne,
os lede med sin søde sang,
du høje himmelstjerne!*

Og stjernen leder skaren an
i lyse harmonier,
fra pilgrimsflokken hører man,
at nye toner stiger,
de brudte stemmers tusindflor,
de mange spredte dele,
nu samles til et pilgrimskor,
der klinger som et hele.

*Vi takker dig, o stjerne klar,
for sangen, du os sender,
en ledetone nu vi har,
der lys i mørket tænder!*

Og se! – i horisontens rand
en rødme er at skue,
de første gløder af en brand,
der snart i øst skal lue,
og skæret fra det spæde lys
i skarens øjne skinner
og sender frydefulde gys
igennem dem, det finder!

*Vi ser en morgendæmring, dér
hvor natten dagen føder,
er målet for vor pilgrimsfærd,
hvor himlen jorden møder.*

*Vi lader sangen klinge ud
fra stemmerne genfødte
med tak til dig, du lysets Gud,
som os i mørket mødte!*

Poul Michael von Bülow 2022

Det knager i mørket

Det knager i mørket, jeg aner en sprække,
det viger for noget, som gerne vil vække
til live mit slumrende sind,
det linder på låget til halvdødens kiste,
som dengang *han* mørket og døden forviste
og lyste i hjerterne ind.

Hvad er det, der sker, og hvad var det, der skete,
da noget i mørket mod lyset os ledte –
en stjernes forjættende sang
om bedre og lysere dage i verden,
om enden på lidelsen, enden på smerten,
på alt, hvad der tynger vor gang.

Vi bad til vor Gud om den himmelske nåde,
vi bad om den frelse, profeterne spå'de,
mens nattens dæmoner os jog,
vi rev, og vi sled i de raslende lænker,
som sjælen formørker og friheden krænker,
og mismodets kærre vi drog.

Nu mærker jeg stille et nærvær, et komme
af noget, der hvisker, at natten er omme,
jeg hører et svar på mit råb,
nu mærker jeg livet igennem mig strømme,
nu vover min tanke om frihed at drømme,
det tænder i mørket et håb.

Jeg mærker en retning, en vej, jeg kan vandre
blandt brødre og søstre, blandt tusinde andre,
der vandrer i natten som jeg,
jeg mærker i hjertet, at skønt jeg er ene,
så vandrer i natten jeg ikke alene,
min Broder, min sol viser vej.

Poul Michael von Bülow 2022

Den allerførste morgen

Den allerførste morgen i det allerførste gry,
den lange nat er bag dig, foran ligger dagen ny,
et barn blev født i natten i det klare stjerneskær,
det fødtes i et krybberum, som er dig ganske nær.

Så nær ved dig det slumrer, at du hører hjertet slå,
det banker, så dit eget hjerte næsten går i stå,
skønt lille rummer barnehjertet mere liv og kraft
end noget, som du nogen sinde selv har kendt og haft.

I kærlighed og visdom barnet alting overgår,
i indsigt og erfaring ingen barnets stade når,
alligevel er barnet uden hovmod og foragt,
et kongebarn af fødsel, men foruden kongepragt.

Så lyt, o pilgrim, når du hører barnets spæde røst,
det taler fra dit hjerte, og det ånder i dit bryst,
det kender dine veje, og det lyser for din fod,
som stjernen i det mørke, du i natten efterlod.

Poul Michael von Bülow 2025

Lær mig at bede

Lær mig at bede, o himmelske søn,
lær mig at gøre min vandring til bøn,
lær mig at holde min tanke hos dig,
lær mig at følge din kærlighedsvej.

Lær mig at se i en ydmyg viol
hele Guds herlighed under Guds sol,
lær mig at høre i skovbundens flor
tusind små stemmer, der synger i kor.

Lær mig at synge som spurven på gren,
lær mig den tone fra Gud, som er ren,
lær mig at give den fylde og klang,
lær mig at gøre af bønnen en sang.

Lær mig at synge og bede med dig,
lægge i bønnen hvert skridt på min vej,
lær mig at lytte i skabelsens rum,
løfte min stemme, til spurven bli'r stum.

Poul Michael von Bülow 2022

Helligåndsdue, giv mig at skue

Helligåndsdue,
giv mig at skue,
giv mig at kende i levende kød
stemmen, jeg følger,
skønt den sig dølger,
vis mig den stemme, som er mig så sød.

Længe jeg søgte,
lyste med lygte
ind i det mørke, som bor i mig end,
uden at finde,
ude som inde,
spor efter stemmen, jeg kalder min ven.

Vis mig den nåde,
løs mig den gåde,
hvem er det væsen, som kender mit navn?
Due, jeg længes,
næsten jeg sprænges,
efter at kaste mig ind i dets favn.

Poul Michael von Bülow 2025

Hvem er den vandrer

Hvem er den vandrer, jeg ser mod mig komme,
skikkelsen synes mig mystisk bekendt,
toner af sang kunne høres hist omme,
nu er med vinden de bort fra mig vendt.

Staven i jorden med styrke han sætter,
tydeligt mærker jeg fodtrinets takt,
ud fra hans gang på hans alder jeg gætter –
hjertet er ungt og til eventyr vakt!

Vandreren nærmer sig, løfter nu hånden,
hilser på afstand og ønsker mig fred,
stadig han synes mig velkendt i ånden,
hvad er hans navn og hans hemmelighed?

Straks i hans ansigt, som lyser af nåde,
dybt i hans varme og kærlige blik,
ser jeg mig selv i et spejl, i en gåde,
før han til afsked mig sender et nik.

Længe på stedet, mens ryggen forsvinder,
bliver jeg stående som i en drøm,
hele mit liv, alle barndommens minder
ruller mig hastigt forbi i en strøm.

Hvem var den fremmede vandrer på vejen,
yngre og ældre han syntes end jeg,
sjælen jeg kendte hos ham som min egen,
holder mon skæbnen mig hen i en leg?

Så jeg mit liv i den anden forjættet,
fortid og fremtid i samme gestalt,
så jeg i blikket med kærlighed mættet,
hvad os om nåden er blevet fortalt?

Poul Michael von Bülow 2022

Jeg ved, der er nogen, som vil mig det godt

Jeg ved, der er nogen, som vil mig det godt,
jeg ved, der er nogen, som våger,
som viser mig vejen i stort og i småt,
som leder min gang gennem tåger.

Jeg ved, jeg med hjertet må give mig bort
til noget, som forud er givet,
til noget, som ikke er mit, men er vort,
til lyset og kærlighedslivet.

Jeg ved, jeg er elsket præcis, som jeg er,
med alle de fejl, som jeg rummer,
men også med det, jeg i sandhed er værd,
med det, som i sjælen sig summer.

Jeg ved, jeg må vælge og vrage med kløgt
og slippe, hvad binder og tynger,
blandt jordiske ting har jeg higt og søgt,
til støvet jeg stadig mig klynger.

Jeg ved, at min vej går som livet i ring,
at liv er en kommen og gåen,
vi fødes på jorden og ser os omkring
og vokser hver gang i formåen.

Poul Michael von Bülow 2025

Du er døbt til himmelvejen

Du er døbt til himmelvejen
i vor broder Kristi navn,
skønt din vej er helt din egen,
går du den til fælles gavn –
som vor ældre broder gjorde,
da han vandred' om blandt os,
tog mod hån og had til orde,
viste frygt og fjendskab trods.

I hans fodspor skal du vandre
– han, som vejen forud gik –
for dig selv, men mest for andre,
få de skuffelser, han fik –
glæden får du dog tillige,
som den pilgrim bli'r til del,
der på vejen til Guds rige
vandrer verden mere hel.

Med dit "ja" er vejen jævnet
for et liv i kærlighed,
for et godt og ærligt levned,
fyldt med det, som varer ved –
aldrig går du helt alene,
selv når det kan synes så,
han, som kender vejens stene,
la'r dig aldrig ene gå!

Poul Michael von Bülow 2022

Jeg kender et sted

Jeg kender et sted,
hvor alt ånder fred,
hvor guldsmede sværmer ved skovsøens bred,
en paradisplet,
hvor sindet bli'r let,
når tanken er fanget i tungsindets net.

Jeg følger en sti
i min fantasi,
den fører til stedet, hvor tanken er fri,
jeg vandrer den tit
og tæller hvert skridt,
som bringer mig hen til det sted, der er mit.

Jeg sidder en stund
i stilhedens lund
og mærker et smil finde vej til min mund,
naturen er nær,
og søen har skær
af solen, som kysser hver ting, den har kær.

Jeg mærker en ånd,
et broderskabsbånd
til guldsmeden, som har besmykket min hånd,
jeg smiler et "hej",
den smiler til mig –
"et hjerte af guld vil jeg smede til dig!"

Poul Michael von Bülow 2025

Solens stråler kastes ned

Solens stråler kastes ned
på et sted, som kun Du véd,
for at åbenbare alt,
som endnu er ufortalt.

Hvad jeg gemmer indeni,
det må ud, må sættes fri,
før min sjæl kan finde ro
i sit gyldne hjertebo.

Herre, hvad for dig er klart,
lad mig også se det snart,
lad dit sollys trænge ind
i mit hjerte, i mit sind.

Poul Michael von Bülow 2025

Op ad stien vandrer jeg

Op ad stien vandrer jeg i stille ensomhed,
fra det høje kaster solen sine stråler ned
for at åbenbare, rense og forædle alt,
som i mig er uforløst, i mig er ufortalt.

Som en feber er den ild, der brænder i min krop,
ilden løber begge veje, både ned og op,
fanget i en krydsild er jeg, i en indre krig,
i mit øre hører jeg de faldnes tavse skrig.

Stemmer stiger op fra dybet, fra et andet sted,
fra et angstfyldt mørke uden ro og sjælefred,
hvem er disse sjæle, hvad betyder deres råb,
er de tabt for kærligheden, tabt for tro og håb?

Slave var jeg selv engang i mørkets fangekor,
lyset brød min lænke, bragte kærlighedens ord,
mørket lod jeg bag mig, men en rest i mig består,
gennem den de fangne sjæles råb mit hjerte når.

Gerne jeg dem hjælp, men jeg må gå min egen vej,
"derved bedst du hjælper," siger stemmen tæt på mig,
"rede til at træde frem og tjene lysets sag
er du først, når solen har forvandlet nat til dag."

Derfor må jeg vandre under solens hårde glød,
indtil hjertet selv har fået solens gyldne lød,
indtil det fra lysets trone i min sjæls palads
stråler som en sol igennem sjælens prismeglas.

Sjælens vilje leder mig, jeg går, hvor sjælen vil,
selv er jeg en lille brik i skæbnens store spil,
villigt må jeg følge vejen, som for mig er lagt,
overgivet, som jeg er, til kærlighedens magt.

Poul Michael von Bülow 2025

Som et svar på al min længsel

Som et svar på al min længsel,
sendt fra himlen som et lyn,
som et lys i mørkets fængsel,
vises mig et indre syn.

"Jeg er barnet i dit hjerte,"
siger straks en velkendt røst,
"midt i al din sorg og smerte
var det mig, der gav dig trøst."

"Jeg er stemmen, som du hører,
når du hjælp har mest behov,
blidt ved hånden jeg dig fører
under kærlighedens lov."

Klædt i stof, som engle væver,
hvidt, med solens gyldne kant,
barnet for mit blik nu svæver
som et syn, der føles sandt.

Hvad jeg ser i barnets øjne,
da det be'r mig følge med,
er kun sandhed, ingen løgne,
er kun kærlighed og fred.

Sammen vandrer vi tilbage
ad de veje, jeg har kendt
gennem tider, gennem dage,
hvorhen livet har mig sendt.

Da til sidst vi er i skoven,
ved den sø, som jeg har kær,
ser jeg søens spejl fra oven
i et gyldent sandhedsskær.

Fra en dyb og spejlblank kilde
ser kun ét par øjne op –
barnets klare, barnets milde,
med *mit* ansigt og *min* krop.

Poul Michael von Bülow 2025

Gennem vandet vandred' du

Gennem vandet vandred' du,
også gennem ilden,
ét med barnet er du nu,
ét med visdomskilden.

Barnets ansigt, barnets sind,
barnets gyldne hjerte
kaster gennem dig sit skin,
hvilket under er det.

Barnet var det, som engang
mødte dig på vejen,
nu er sjælens pilgrimssang
blevet helt din egen.

Solen synger fra et sted,
hvor der før var stille,
stjernerne en sang om fred
høres sagte spille.

Du, som selv er stjernefødt
som et barn af natten,
har din egen stjerne mødt,
ædelstenen, skatten.

Alt, som i det dunkle stod,
står dig nu forklaret,
verden for din pilgrimsfod
ligger åbenbaret.

Poul Michael von Bülow 2025

Vinden blæser kold fra nord

Vinden blæser kold fra nord,
pludselig sommeren endte,
stumt er skovens lyse kor,
hvor er den verden, jeg kendte?

Ene på min vandresti
går jeg ad ukendte veje,
minder svæver mig forbi,
de er mit eneste eje.

I min sjæl og mod min kind
blæser forandringens vinde,
i min krop og i mit sind
mærker jeg livsmodet svinde.

Ensomhedens kolde hånd
knuger mit bankende hjerte,
fyldt af en uhellig ånd,
frygtsomt og flakkende er det.

Hjerte, om du kan og vil
dele din inderste tanke,
sig, hvor længe og hvortil
finder du mod til at banke?

Poul Michael von Bülow 2025

Sig mig, Frelser, fra dit kors

Sig mig, Frelser, fra dit kors, om
døden jeg bør frygte,
eller om den grumme død er
bedre end sit rygte.

Korset, som nu for mig står og
spærrer alle veje,
synes for mit blik i flere
retninger at pege.

Før ved korset dødens engel
denne pilgrim henter,
vis mig, Herre, hvad der på den
anden side venter!

Poul Michael von Bülow 2025

Aftenklokken slår sit stille slag

Aftenklokken slår sit stille slag,
hør, hvor smukt den ringer,
sådan svandt i hast endnu en dag,
hvad mon natten bringer?

Lys og skygge skifter i mit sind,
skyggerne er lange,
tanken fanges ind af nattens spind,
ført af nattens sange.

Lokket til af mørkets melodi
lå'r jeg mig forføre,
sødme blandet med melankoli
kæler for mit øre.

Sangen gør mig både trist og glad,
smil og afskedstårer,
skilles må, hvad før har fulgtes ad,
blodet fra dets årer.

Jorden farves mørk ved korsets fod,
livet langsomt siver,
dråber af mit pilgrimshjertes blod
liv til jorden giver.

Aftensolen er mig ganske nær,
som en ven i nøden
deler den med mig sit sidste skær,
før den går i døden.

Nattens engel ta'r mig i sin favn,
frydefuldt er gyset,
mørket er en tryk og sikker havn,
mørket rummer lyset.

Poul Michael von Bülow 2025

Lyset vækker sommerfuglen

Lyset vækker sommerfuglen med sit blide kald,
slumrende den rører på sig bag den hårde skal,
efter ugers venten i sin mørke sarkofag
vågner sommerfuglen til den lyse, lyse dag.

I en helt ny verden fuld af farver, fuld af duft
folder den sin vinge ud og vejrer morgenluft,
vakt til livet er den, vakt er hver en nyfødt sans,
vakt er sommerfuglen til en overdådig dans.

Uden tanke på sit hylster, som den efterlod,
svinger sommerfuglen sig med sjælens kraft og mod,
mødet med den første blomst er sanse-eufori,
endelig er sommerfuglen sommerfuglefri!

Indtil støvets vinge stivner for at blive støv,
indtil den som træet kaster efterårets løv,
vil den glade flyver flagre ubekymret rundt
uden sorg at volde eller selv at kende ondt.

Hvad jeg har af sommerfuglen lært om støvets år,
vil jeg huske, når jeg selv en dag for døden står,
døden er forvandling i en mørk og magisk nat
af en sjæl, som længe på et kors var nålesat.

Korset binder os til støvet, samler kød og ånd,
men når tiden kommer, løsner korset kødets bånd,
måtte jeg som sommerfuglen kende da mit kald,
vil jeg lade lyset bryde puppens hårde skal.

Uden frygt i hjertet, men med alle sanser vakt
vil jeg lægge staven fra mig og min pilgrimsdragt,
iført lysets klædning vil jeg folde vingen ud
og med sommerfuglen flyve op til lysets Gud.

Poul Michael von Bülow 2025

Af lys er du kommet

Af lys er du kommet,
til lys skal du blive,
af lys skal du atter opstå –
hvad ordene siger,
bekræfter dit hjerte
og det, du med øjnene så.

Af lys er du kommet,
det lys, som du bærer
i hjertet som pilgrim på jord –
du bærer på barnet,
på kærlighedsbarnet,
det lysende, levende ord.

Til lys skal du blive,
en stjerne på himlen
skal tændes, som bærer dit navn –
når efter din vandring
på jorden du, pilgrim,
i himlen har fundet din havn.

Af lys skal du opstå,
når stjernen dig sender
afsted som sin ambassadør –
for atter at vandre
ad pilgrimmens veje,
som ofte du gjorde det før.

Poul Michael von Bülow 2025

At følge ørnen i dens flugt

At følge ørnen i dens flugt,
at se den svæve, cirkle smukt
og højt mod himlen stige –
det gi'r en vandrers lyst til selv
at stræbe mod det himmelhvælv,
mod højderne at hige.

Til jorden bundet er mit skridt,
men tanken står det ganske frit
at låne ørnens vinger –
og svæve i samdrægtighed
med sjælen mod det høje sted,
hvor himmel jord betvinger.

Og hjertet følger gerne trop,
det gør en række glædeshop,
men må ved jorden blive –
det føler sig dog ovenpå,
ja, føler sig, skønt i det små,
en smule mer' i live!

Poul Michael von Bülow 2022

Jeg kalder på kilden

Jeg kalder på livets og
visdommens kilde,
der springer med dråber så
klare og milde.

I tanken jeg ser, at jeg
kilden kan finde
på bjergenes bjerg, på den
højeste tinde.

O, måtte jeg fylde ved
kilden min krukke,
med vand, som kan lindre og
tørsten kan slukke!

Poul Michael von Bülow 2025

En ringlen for mit øre

En ringlen for mit øre
og en rislen i min krop,
hvad er det, jeg kan høre,
mens jeg langsomt vandrer op?

Det kommer fra det fjerne,
men er dog så ganske nær,
som sangen fra en stjerne,
der bli'r sunget lige her.

En tone, som jeg kender,
og et tusindtalligt kor,
der mig en velkomst sender
med en sang foruden ord.

Jeg løftes, og jeg trækkes
af den lyse, lette sang,
en hånd fra himlen rækkes
for at lette mig min gang.

Det stiger, og det stiger,
men jeg går med engleskridt,
al træthed fra mig viger,
og jeg skuer milevidt.

Jeg mærker bjergets kilde
som en kærlighed, et savn,
jeg ser mig selv som lille,
da jeg lå i moders favn.

Min tanke forud iler,
og jeg ser min krukke fyldt,
i vuggen barnet hviler,
af Guds kærlighed forgyldt.

Poul Michael von Bülow 2025

Fra toppen af verden

Fra toppen af verden jeg ser mig omkring
og ser, at der ligger en lysende ring
om hele vor levende klode,
og ringen er skabt ved det levende ord,
som favner hvert liv, der er levet på jord,
og hvert, vi endnu har til gode.

På tindernes tinde jeg foden har sat,
så højt har min ørneflugt båret mig, at
jeg næsten ved himlen kan røre,
et omrids jeg aner af himmerigs port,
min gerning på jorden dog ikke er gjort,
en pilgrim har mere at gøre.

Fra brødre og søstre, der vandrer på jord
ad veje, hvor mørket og mismodet gror,
jeg hører de klagende sukke,
tilbage jeg vender til sukkenes land,
på ryggen jeg bærer en krukke med vand,
som tørsten kan lindre og slukke.

Poul Michael von Bülow 2025

Den sidste pilgrim på jorden

Den sidste pilgrim på jorden,
den sidste ved himmerigs port,
er først i skaberens hjerte
blandt alle de ting, han har gjort,
den sidste gnist, der er sprunget
af skaberens blussende bål,
er først blandt alle de gnister,
han hilser velkommen i mål.

Den sidste vandrer i dalen,
der misser mod tindernes top
og tænker med sorg i hjertet,
hvordan skal jeg komme derop,
vil få usynlige vinger,
som letter den tyngede gang,
og høre hæskarers stemmer,
der anviser vejen med sang.

Du sidste pilgrim på jorden,
jeg melder mig glad i det kor
af pilgrimsbrødre og -søstre,
der synger dig hjem, hvor du bor,
synger dig hjem til din skaber,
det daggry, hvorfra du gik ud,
og hvor vi alle skal mødes
som børn af den skabende Gud.

Poul Michael von Bülow 2022